

Ca dovadă, preferințele pe care le avea; deoarece de mic, copilul arată care îi va fi drumul său. În fiecare duminică era primul la biserică, cu totul afierosit Marii Taine a Dumnezeieștii Liturghii. Și din toate cărțile el iubea Evanghelia. Grăitor este și următorul fapt.

Atunci Evanghelia, ca și toate cărțile, erau greu de găsit; nu ca acum. Însă micul Ioan nu voia să o asculte doar în biserică; voia să o aibă sub capul său, precum Alexandru cel Mare îl avea pe Homer. A cerut deci de la mama sa să îi facă rost de o Evanghelie și, în ciuda cheltuielilor, dorința lui a fost împlinită.

Astfel, prin studiul Evangheliei, flacăra iubirii față de Hristos se întetea din ce în ce mai mult. Și a crescut încă și mai mult, atunci când prin casa lor a trecut un sfânt pustnic. Aparținea faimoasei Mănăstiri a Achimiților (sau Neadormiților) din Bitinia. Acolo, la orice oră ai fi mers, fie dimineața, fie la prânz, fie seara, fie la miezul nopții, azeai psalmodii; nu înceta cântarea adusă lui Dumnezeu. Cum? Făceau slujbe în schimburi. Precum în posturile de gardă de la frontiere soldații păzesc zi și noapte, și precum în marile fabrici și întreprinderi, muncitorii lucrează continuu în schimburi, așa și în această mănăstire, călugării aveau schimburi; niciun minut nu înceta doxologia adusă lui Dumnezeu. Era o mănăstire cu program strict.

Acolo a vrut să meargă Ioan. Dar pentru că părinții lui, cu toate că erau evlavioși, nu i-ar fi îngăduit, într-o zi a fugit pe ascuns. ([περισσότερα...](#))